

DE LATE MOEDER

Evy (44) en Sam (4)

Haar kinderwens had ze al een tijd opgeborgen toen Evy net voor haar veertigste ontdekte dat ze toch zwanger was. 'Een onverwacht cadeau', zegt ze zelf.

"Laat ben ik altijd, met zowat alles. Op afspraakjes, bij vrienden, op het werk... Ik ben dolblij dat ik met Sam te krijgen net niet té laat was. Op mijn achtendertigste ontmoette ik mijn tweede grote liefde, bij het salsadansen. We waren al snel verslingerd aan elkaar, en natuurlijk kwam het hoofdstuk kinderen ter sprake. Hij wilde graag vader worden, maar gezien mijn leeftijd kon ik hem niets beloven. Ook omdat ik in mijn vorige relatie kinderen wilde, maar niet had gekregen. Mijn kinderwens had ik jaar na jaar steeds dieper opgeborgen.

'Alles komt op z'n tijd', stelde hij me gerust. Dat hij er zo kalm mee omging, vond ik heel mooi. Na anderhalf jaar besloten we te trouwen. Het feest was fantastisch, we bruisen van energie en na onze huwelijksreis vond iedereen dat ik straalde. Ik bleek in verwachting! **Dolgelukkig was ik, maar tegelijk heel bang dat er iets zou misgaan. Op mijn leeftijd is dat risico groter, dat wist ik goed genoeg. Alle boeken en websites over zwangerschap heb ik toen gelezen, met argusogen.** Gelukkig was een punctie niet nodig, de prenatale tests waren geruststellend. Ik bleef wel ongerust voor een mogelijke miskraam, zo

bang dat ik niet meer wilde vliegen, of fietsen over kasseiwegen, zelfs maar joggen. Na negen maanden bang afwachten en een probleemloze zwangerschap kwam Sam, het mooiste cadeau ooit. *The eagle has landed*', zei z'n opa na de geboorte, want die had ook lang uitgekeken naar een kleinkind.

Ons schatje stal direct mijn hart, maar bleek wél een aardbeving in mijn leven te veroorzaken. Improviseren was tot dan toe altijd mijn levensstijl geweest, mijn zin doen mijn specialiteit. En opeens kon dat niet meer. Ik kreeg een andere rol in mijn leven, moest mijn identiteit nu als moeder uitbouwen. En dat was flink wennen na veertig jaar. Gelukkig had ik al zo lang kunnen uitgaan, de wereld verkennen, verleiden... *Been there, done that*. Dat gaf me rust. Dat is het grote voordeel als je wat later moeder wordt. Als twintiger of dertiger had ik mezelf lang niet zo goed kunnen wegcijferen, denk ik. Dan had ik nog van alles gewild en me belemmerd gevoeld.

Dankzij Sam ben ik eindelijk een georganiseerde, vooruitziende vrouw geworden. Hij leert me anders naar de wereld te kijken, hij wijst me op dingen die ik vroeger niet eens opmerkte. **Na veertig jaar op mijn manier bekijk ik nu de wereld door zijn oogjes. Erg verfrissend is dat. Je krijgt ook zelf een nieuw leven cadeau, letterlijk en figuurlijk. Een nieuwe start voor jezelf, niet alleen voor je kind.**

Het doet wel pijn dat Sam zijn oma nooit zal kennen. Mijn moeder stierf op mijn drieëndertigste en ik zal nooit de vreugde kennen om met haar te babbelen over het moederschap, om raad te vragen, om die band tussen moeder en kind ondubbeld te zien. Het mooie is dat ik haar in Sam terugvind, hij heeft haar zachtheid. Mijn grootste wens is voor mijn zoon een even goede moeder te zijn als mama voor mij was. Dat ik hem evenveel zelfvertrouwen,

ruggensteun en armenvol liefde kan meegeven.

Sam is enig kind. Als ik één nadeel aan het late moederschap moet noemen, is het dat wel. Wat als wij oud worden of er

"Ik heb nu echt wel de man van mijn leven gevonden. Hij is vier jaar"

later niet meer zijn? Dan staat hij er alleen voor. Hij heeft gelukkig zijn neefje, maar het zou goed zijn als er nog een broer of zus komt. Zelf vind ik het nu te laat om nog eens zwanger te worden, alleen adoptie zou ik nog overwegen. Mijn biologische onrust is in elk geval weg. De man van mijn leven heb ik nu echt wel gevonden. Hij is vier jaar en hij heeft de mooiste ogen ter wereld!"

MAMMAMIA!

Elke moeder is uniek. En voor deze vrouwen was het moederschap misschien nog iets unieker: ongepland, of juist heel erg gepland, maar niet vanzelfsprekend.

DE PLEEGMOEDER

Anja (32) en Milan (1), Marthe (6) en Jelle (14, niet op de foto)

Toen het moeilijk bleek om zelf kinderen te krijgen, besloten Anja en haar man Gert om andermans kinderen in hun huis op te nemen. Ze hebben drie pleegkinderen: Jelle (14), Marthe (6) en Milan (1). De kinderen mogen om privacyredenen niet herkenbaar op de foto.

“Gert en ik zijn allebei dol op kinderen. Dat we ooit samen een gezin zouden stichten, was de evidentie zelve. Maar al snel bleek dat niet zo gemakkelijk: ik werd maar niet zwanger. We doorliepen de hele medische procedure, en toen we te horen kregen dat de kans klein was dat het ons ooit zou lukken, stortte onze wereld heel even in. We gingen op zoek naar alternatieven en kwamen al snel op adoptie uit. Maar die procedure duurt vaak jaren en daar hadden we geen zin in. Bovendien zijn er ook dicht bij huis genoeg kinderen die nood hebben aan een warm nest. Dankzij een advertentie in de krant kozen we uiteindelijk voor pleegzorg. Ouders die om welke reden dan ook de opvoeding van hun kinderen even niet aankunnen, kunnen via pleegzorg hun kinderen tijdelijk in een ander gezin plaatsen. Gert en ik schreven ons in voor de verplichte cursus. **Pleegkinderen dragen vaak al een zware bagage vanuit het verleden met zich mee. Daar moet je als pleegouder mee om kunnen.** Je moet stap voor stap hun vertrouwen winnen. Maar Gert en ik bleven ervan overtuigd dat we daartoe in staat waren. We zijn een sterk koppel. Een half jaar nadat we de hele selectieprocedure doorlopen hadden, kregen we een telefoontje. Of we bereid waren om een meisje van twintig maanden op te vangen? We zochten Marthe op in het tehuis waar ze verbleef. Een superschattig kind met prachtige donkere ogen. Ook haar mama en de dienst pleegzorg waren erbij. Het contact werd stap voor stap opgebouwd. We bleven haar bezoeken in het tehuis. Toen we voor het eerst met haar gingen wandelen, was ze helemaal in paniek. Ze hilde en mijn hart brak. Maar de gedachte dat we haar zoveel meer te bieden hebben dan het tehuis, overtuigde me ervan dat we er goed aan deden. Een maand later kwam Marthe bij ons wonen.

“Dat ze ooit misschien weer moeten vertrekken, daar wil ik niet aan denken”

Anja: Jurk (Hampton Bays), Marthe: Jurk (Inge Van den Broeck), Collier (CNB), Milan: Shortje (Geox).

het geweldig om ook eens een echt kleintje in huis te hebben. Milan is ons knuffelbeestje. Het is een superlief manneke.

Natuurlijk weten wij niet hoe lang de kinderen bij ons zullen blijven. De kans bestaat dat ze hier ooit zullen moeten vertrekken, om opnieuw naar de ouders te gaan. Dat zal verschrikkelijk zijn voor ons, want ik voel me wel hun moeder. Ik wil daar nog niet aan denken en gewoon genieten van mijn gezin. Alles wat we gekregen hebben en nu samen beleven, zal niemand ons nog afnemen. Gert en ik willen Jelle, Marthe en Milan laten voelen dat ook zij recht hebben op heel veel liefde en warmte. En dat wij hen dat heel graag willen geven.”

Wie meer informatie zoekt of zich wil opgeven als pleegouder, kan terecht bij www.pleegzorgvlaanderen.be

Wat later kwam ook Jelle, de halfbroer van Marthe. Hij was toen tien en had al veel meegemaakt - in het begin was hij erg afstandelijk. Nu gaat het beter. Marthe en Jelle zien één dag per maand hun grootouders, Jelle gaat om de veertien dagen bij zijn papa op bezoek. Die band met de roots is erg belangrijk. Ook al is het niet altijd even gemakkelijk om de kinderen te delen, toch mogen we hen dit niet afnemen. Zo'n jaartje geleden kregen we opnieuw telefoon. Er was een baby'tje dat moest opgevangen worden. Een week later lag Milan in mijn armen. Vooral Marthe vond het fantastisch om een klein broertje te hebben, Jelle moest weer even aan de situatie wennen. Maar ook voor ons was

DE TIENERMOEDER

Ine (21) en Sam (2,5 jaar)

Ine had net haar middelbare school achter de rug toen ze ontdekte dat ze zwanger was. Ze is intussen weer single en voedt Sam op samen met haar ouders.

“Ik was achttien en nog maar net begonnen met mijn studies aan de hogeschool. Drie maanden na elkaar werd ik niet ongesteld. Drie keer heb ik een zwangerschapstest gedaan, maar telkens was het negatief. Mijn vriend stond erop dat ik naar de dokter ging. Een bloedtest wees uit dat ik wel degelijk een kindje verwachtte. Ik kon het niet geloven en ook mijn vriend schrok enorm. Wij werden mama en papa! Omdat iedereen ervan overtuigd was dat ik al drie maanden zwanger was, werd abortus meteen uitgesloten. Later bleek ik maar zeven weken ver te zijn. Maar ik had de klik allang gemaakt: dit kindje zou ter wereld komen. Ook mijn vriend kon zich op de duur wel vinden in dit plaatje. En toen mijn ouders ons bleken te steunen, begon ik echt naar de baby te verlangen. We zouden er samen wel uitkomen.

In de laatste maanden van de zwangerschap werd het duidelijk dat ik steeds minder op mijn vriend kon rekenen. Ik moest alles zelf zien te regelen, en trok alleen naar de dokter, terwijl hij op de bank bleef liggen. Opeens zag ik hem niet meer als de vader van mijn kind. Een maand voor de bevalling heb ik het uitgemaakt.

Ik woonde intussen naast mijn ouders en had een afspraak met de school dat ik mijn studie kon spreiden over zes jaar. Mama was bij me tijdens de bevalling, die twintig uur duurde. Maar toen had ik ook een pracht van een jongetje: Sam. Ik was ervan overtuigd dat het moedergevoel er meteen zou zijn, maar dat viel tegen. Ik moest heel erg aan Sam wennen - alles was zo nieuw... De eerste vier maanden waren Sam en ik dag en nacht bij elkaar, en we kregen een enorme band. Ik had het gevoel van: wij met z'n tweeën tegen de rest van de wereld. Ik was vaak doodmoe en met de borstvoeding lukte het niet altijd even goed, maar ik was wél een gelukkige mama. Pas na maanden begon ik me wel eens alleen te voelen: ik miste mijn vrienden, was enkel maar met Sam bezig en voelde me opgesloten tussen mijn vier muren. Ik heb er met mijn ouders over ge-

“Later zullen we niet alleen mama en zoon, maar ook vrienden zijn!”

Ine: Jurk (Hampton Bays), Sam: T-shirt (COS).

praat en die wilden me graag helpen. Met een kleine verbouwing is het nu zo geregeld dat we allemaal rechtstreeks naar de kamer van Sam kunnen: mijn ouders vanuit hun huis en ik vanuit het mijne. Ik begon weer eens uit te gaan en dat deed me goed. Eindelijk weer tussen mijn leeftijdsgenoten! Ook Sam merkte dat zijn mama zich beter voelde. **Sinds enkele maanden zijn mijn ouders officieel de pleegouders van Sam. Ik zie Sam elke dag, pas sowieso twee dagen per week op hem, maar ik kan naast moeder ook weer gewoon dat meisje van eenentwintig zijn.**

Sam en ik kunnen uren aan een stuk gek doen met elkaar. Als kikkers door de kamer huppelen, ver-

stopperdje spelen, neppudding maken in de zandbak,... Omdat ik zo jong ben, ben ik zelf nog speels, en dat vindt Sam fantastisch. Later zullen Sam en ik niet alleen zoon en mama, maar ook vrienden zijn, dat weet ik zeker. Als hij 's avonds tegen me aan ligt om samen een boekje te lezen, dan geniet ik echt. De geur van zijn haartjes, zijn vingertjes die van alles aanwijzen, zijn stemmetje dat me 'mama' noemt.... Dan beseft ik dat Sam het allerbelangrijkste in mijn leven is. Ik zou hem voor geen goud willen missen. Wat een geluk dat die berekening in het begin van mijn zwangerschap niet klopt!”

DE MEEMOEDER

Ann (31) en Cas (10 maanden)

Ann is al zes jaar samen met Petra. Tien maanden geleden werd hun zontje Cas geboren. Petra is de biologische moeder, Ann de meemoeder. Ze kozen voor anoniem donorschap.

“Zo’n zes jaar geleden besloten Petra en ik om onze liefde een kans te geven. Al vrij snel gingen we samenwonen en kwam ook het onderwerp kinderen ter sprake. Petra zag een kindje van ons samen wel zitten. Ook ik ben altijd al gek op kinderen geweest en wilde ooit mama worden. Maar zwanger zijn en met een dikke buik rondlopen, dat hoefde niet per se voor mij. Petra wilde wél zelf kinderen op de wereld zetten. Dus zij zou ons kind dragen, we zouden samen mama zijn.

Een vriend van Petra bood zichzelf als donor aan. Petra was enthousiast, ik had er meer moeite mee. Wat als hij later het vaderschap kwam opeisen? Waar stond ik dan als meemoeder? Ik bleef erover tobben en Petra begreep me. Uiteindelijk gingen we voor de anonieme donor. We contacteerden de fertiliteitskliniek in Jette. Eind februari hadden we onze eerste afspraak en begin september was Petra na een vierde poging zwanger. We konden ons geluk niet op en ook onze familie en vrienden reageerden erg enthousiast.

Toch maakte ik me af en toe zorgen. Ik had geen biologische band met dit kindje. Stel dat ik het daardoor niet graag zou zien? Ook Petra bleek met vragen te zitten. Zou zij het wel kunnen verdragen dat ik over ons kindje zou moederen?

Enkele maanden later werd onze zoon Cas geboren. Ik was zo trots op Petra en op slag verliefd op dat jongetje. Gevoelsmatig was hij al van de eerste minuut mijn zoon. En ook Petra genoot van de manier waarop ik Cas overlaadde met kusjes.

Cas lijkt als twee druppels water op Petra. Als ik in zijn oogjes kijk, zie ik Petra. Dat vertrouwde gevoel is fijn. Voor hetzelfde geld herkende ik niets van Petra in hem en leek hij volledig op de donor. Maar Cas is zonder twijfel de biologische zoon van mijn grote liefde.

Cas is officieel nog steeds niet van mij. Als meemoeder moet je je kindje adopteren en die procedure loopt nog.

*“Cas is een vrolijk kind
- wat wil je met een
dubbele portie moederliefde?”*

Dat snijdt wel, ja. **Stel dat er nu iets met Petra zou gebeuren, dan bestaat de kans dat Cas naar haar ouders gaat en ik helemaal nergens sta. Ik mag er niet aan denken!** Zodra de procedure rond is, heb ik evenveel ouderlijke rechten en dat zal me wel geruststellen. Cas mag zijn beide mama’s nooit missen. Nu draagt hij nog de familienaam van Petra. Dat kon niet anders. Als de adoptie rond is, hebben we de keuze en dan krijgt Cas mijn naam. Mijn

genen heb ik niet kunnen doorgeven, mijn naam dan weer wel. Cas Borremans. Klinkt goed, toch? Cas is vooral een vrolijk ventje. Hij heeft zin in het leven, dat merken we aan alles. Wat wil je als je een dubbele portie moederliefde krijgt? En wat die vaderfiguur betreft, ook dat komt helemaal in orde. Grootvaders en ooms genoeg die later met onze zoon willen gaan voetballen. Let maar op, ze zullen nog in de rij staan!”

Manon: Jurk (Cos). Ketting (DDS).
Kaaf: Jurk (Nathalie Vleeschouwer
voor Fragile). Rebeca: Jurk (TEN).

“Als stiefmoeder moet je je plaats kennen. Er zijn grenzen waar je niet over mag”

DE STIEFMOEDER

Kaat (41) en Manon (15) en Rebeca (8)

Kaat werd zo'n elf jaar geleden verliefd op Sven, en sloot ook Manon, de dochter van Sven, in haar hart. Kaat is nu stiefmoeder van Manon (15) en moeder van Rebeca (8).

“Ik zat nog volop met liefdesverdriet toen Sven in mijn leven kwam. Verdriet om mijn ex, maar ook om zijn twee kinderen aan wie ik me op vier jaar tijd enorm had gehecht. Ik had me heilig voorgenomen om geen man en kinderen meer toe te laten. Dus kocht ik een zo klein mogelijk huisje met één kamer, geen tuin of bergruimte. Alleen mijn katten liet ik toe. Zij bleven namelijk altijd, wat er ook gebeurde. Maar toen kwam Sven dus. En zijn dochtertje Manon, toen een schattig meisje van vijf. Ik heb me heel lang verzet tegen mijn gevoelens. Maar de liefde bleek te sterk en uiteindelijk sprong ik nog maar eens in het diepe. Ik zat nog midden in de verbouwing

van dat huisje toen Sven en Manon al eens kwamen slapen. We lagen met ons drieën op één kamer. Sven en ik in een twijfelaar, Manon op een matrasje naast me. Op een nacht voelde ik haar kleine handje in de mijne. Alsof ze me op die manier duidelijk wilde maken dat alles goed kwam. Op een dag vroeg ze me of ze me 'mama' mocht noemen. Ik voelde me vereerd. Pas achteraf kreeg ik spijt. **Vooraf toen ik zo'n drie jaar later zelf mama werd, besefte ik meer dan ooit dat het respect voor de biologische moeder op de eerste plaats moet blijven komen.** Als stiefmoeder moet je je plaats kennen. Er zijn grenzen waar je niet overheen mag gaan. Vandaar

dat ik ook moeite heb met het woord 'stiefmoeder'. Ik ben niet de moeder van Manon. Dat zou niet eerlijk zijn tegenover haar moeder.

Manon is elk weekend en vaak ook op woensdag bij ons. Ook Rebeca vindt het fijn als haar grote zus thuis is. Ze zijn als twee handen op één buik. En toch verschillen ze wel qua karakter. Manon is een extreem zacht en gevoelig meisje. Ik weet dat ik haar om die reden ook zachter moet aanpakken dan Rebeca. Je gedraagt je trouwens sowieso anders tegenover je eigen kind. Manon heeft al twee ouders die haar op haar plaats kunnen zetten, ik zie dat niet als mijn taak. Op de duur wordt een kind vier keer terechtgewezen en dat is echt van het goede te veel. Wat niet wegneemt dat je bepaalde afspraken maakt over het afruimen van de tafel en zo.

Manon en ik praten ook wel graag over de dingen des levens. Vriendschappen, vriendjes, relaties... Ik hoop dat ze weet dat ze altijd bij me terecht kan. **Iedereen heeft in zijn leven wel een paar extra moederfiguren: een leerkracht, een oudere collega of vriendin die je om raad durft te vragen. Zo iemand wil ik zijn voor Manon.** Ik ben de bevallige assistente als haar moeder er niet is. Zo zie ik het echt.

Ik noem Manon en Rebeca wel eens mijn twee 'gelukjes'. Ze hoorden niet bij de planning, maar ze hebben me alle twee veel geleerd. En dan vooral over de manier waarop je heel dicht bij iemand kunt komen, ook als je geen garanties hebt op een eeuwigdurende liefde. In die zin was mijn stiefmoederschap een perfecte voorbereiding op mijn moederschap. Een sterk lesje in bescheidenheid. 'Uw kinderen zijn uw kinderen niet', ik blijf het een mooie spreuk vinden. Ik bewonder de moeder van Manon om de manier waarop ze nooit met mij in concurrentie is gegaan. Ze heeft me van dag één een plaats in Manons leven gegund. En daar ben ik blij om. Want een stiefmoeder en stiefdochter kunnen veel voor elkaar betekenen. Ook al heb ik soms het gevoel dat ik er niet genoeg ben voor Manon. Ze komt op vrijdag aan en dan ben ik moe na een zware week. Als ik weer uitgerust ben, moet zij al bijna vertrekken. Die voortdurende golven van elkaar zien en dan weer afscheid nemen, ik blijf het een uitdaging vinden. Net als het voortdurend afwegen hoe ver je kunt gaan. Durf je op zondagmiddag een moeilijk thema aan te snijden als je weet dat je elkaar dan weer een week niet ziet? Zowel voor Manon als voor mij een evenwichtsoefening waar we elke week opnieuw met liefde aan beginnen.” ■